

ÇANAKKALE DİYETİ

Gürhan GÜRSES

Bir adam tanıdım; yedi hep, ne balsa yedi. Babasını dahi yedi önüne koysaydınız, o denli açtı, doymazdı. **Yiyin efendiler iyinin**, diyen şairi duymuş da ona nispet yaparcasına yiyordu. Elleriyle pilavı kaşıklıyor, ayrıncı ağzından döküle döküle içiyor, üstü başı yemek yağına bulana bulana yiyordu. Yoktu böyle yemek, oburluğun sözlük anlamıydı.

Bir adam tanıdım ne balsa yedi, bırakmazdı geride ne bir kemik ne bir kırıntı. Mide de mideymiş bana mısın demedi bir gün. Yemeği yemek üstüne koyup yedi, tatlıyı ekme üstüne... Salatayı salata üzerine yedi, ayrıncı kola üstüne içti. Lahmacunu ekme arası, pilavı ekme üstü, makarnayı da ekmeğe sardı yedi. Mide doldukça açlık hissi daha da arttı; arttıkça yedi, yedikçe arttı. Allah'a şükrolsun diyemedi, daha yiyeceği vardı şu fani dünyada nokta da koymak istemedi iştihasına. Göz de gözmüş hani yetti gayri demedi.

Bir ondan, bir bundan, bir şundan, bir ötekinden aldıkça daha da acıktı; acıktıkça daha da yedi. Allah'a bir türlü şükredemedi, gözlerini bandıracağı çok ama çok şey vardı. Yedikçe şişti, şiştikçe yedi. Bir ağır adam, etten duvar oldu. Karayollarında silindir vazifesi gördü, uçakta denge unsuru oldu. Var mı böyle bir adam, böyle bir mide, böyle bir göz?

Donatılan bir masa, mükellef mi mükellef bir sofraya, baş tacı konuklar lakin aç mı aç bir kıta; Afrika! Çöpe giden ekme, sebzeler, meyveler... Yok yere dökülen servetler, tüketilen insani değerler. Elinde poşetiyle çöpte yiyecek arayanlar, suyu kaynatıp kaynatıp çorba niyetine içenler, bir deri bir kemik kalanlar, semizleşenler...Tartıya çıktığında "Lütfen teker teker çıkın" diye kantarın topuzunu kaçıranlar, asansörün kapısında 4 kişilik yazısını görünce diğer üç kişiyi bekleyenler, yürüyen merdivenlerde elektrik keşildiğinde mahsur kalanlar!

Bir adam yemek yedi, bir yemek adamı yedi. Masa dolu dolu; çeşit çeşit yemek, tabak tabak salata, türlü türlü içecek, envai kek pasta... Lakin doymayan bir çift göz, habire içine yiyecek içecek tıklan bir mide, yağlı el ve dudaklar... Ondan sonra gelsin kilolar, diyetler, falanlar filanlar, canım tatlılar; sütleçlar, güllaçlar... Huzurunu yedi ilkin, sonra aklını. Nefsine söz geçiremiyor, gözünü ikna edemiyordu. Göbeği almış başını gidiyor; dişleri feryat ediyor, midesi fesat geçiriyor, bağırsakları bas bas bağıırıyordu. İştihaya üzerine iştihaya vardı adamda, ağzı sulu mu sulu, gözü aç mı aç, karnı hazır mı hazır ve ne balsa yutmaya nazırdı. Dünya lavaş arası bir döner gibi görünüyordu ona hani şöyle dürümlense bir lokmada yutacak gibiydi adam dünyayı.

O, ne balsa direkt mideye koyardı; ekme kırıntısı, karpuz kabuğu, ağaç kovuğu. Kilo üstüne kilo koyardı, et üstüne et katardı, yağ üstüne yağ bağlardı lakin... Bir şey ilişti gözüne

bir 18 Mart günü. Boğazı kilitlendi, gözleri ağlamaklı oldu. O günden sonra bir daha bir şey yiyemedi. Mıladı oldu ömrünün 18 Mart.

Gözü doymayanlara, her şey benim olsun diyenlere, mide büyütenlere, yemekte tiksirincaya kadar kalkmayanlara, kalbini sevmek yerine

yemekle dolduranlara, beynini fikretmek yerine yemekle yerle bir edenlere. Alın size bir diyet, hem de test edilip onaylanmış, müthiş de uygulanmış. Alın size bir rejim, bal gibi de tescillenmiş:

Çanakkale Savaşları...

43. ALAY 1. PTB. 1. BÖLÜK 1917 yılı yemek listesidir.

GÜN	Sabah	Öğle	Akşam	Ekmek
15 Haziran	üzüm hoşafı	yok	yağlı buğday çorbası	tam
26 Haziran	yok	yok	üzüm hoşafı	tam
18 Temmuz	üzüm hoşafı	yok	yok	yarım
8 Ağustos	yarım ekmek	yok	şekersiz üzüm hoşafı	yok

Not: 21 Temmuz 1917'den başlayarak ordu emriyle ekmek istihkakı 500 grama indirilmiştir çünkü un ve ekmek kalmamıştır.

Adamin boğazı kilitlendi, gözleri mahcup mahcup yere baktı. Bu o denli fazlaydı ki iğne ipliğe döndü ansızın ve hiç durmadan yediği binlerce günün inadına oruç tutmaya başladı. Ne zaman biraz iştahlınsa Çanakkale'deki askerlerimizin yemek listesi aklına geliyor ve gözyaşlarıyla doyuruyordu kalbini.

